

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaele Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **GASBERO, spol. s r. o.**, se sídlem Hradiska 511/82, Brno, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, čj. JMK 104576/2017, sp. zn. S-JMK 97971/2017/OD/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2018, čj. 73 A 37/2017-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně je provozovatelkou vozidla, jehož řidič dne 15. 1. 2016 porušil pravidla silničního provozu neoprávněným zastavením (konkrétně šlo o zastavení na chodníku). Žalobkyně byla proto za porušení § 10 a § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), uznána vinnou ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 tohoto zákona a byla jí uložena pokuta 1 500 Kč. Blanketní odvolání, které proti tomu žalobkyně podala, žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Setrvala na tom, že ve výroku rozhodnutí bylo nedostatečně identifikováno porušení právní povinnosti (odkazuje se tu na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení odstavce). Dále ve výroku chybí i popis protiprávního jednání. Se stěžovatelkou mělo být vedeno řízení o *přestupku* provozovatele vozidla, nikoli o *správním deliktu* provozovatele vozidla, jehož skutková podstata ke dni rozhodování správního orgánu již neexistovala. Správní orgány pochybily tím,

že nezkoumaly možnou výhodnost novější úpravy ani to, zda se stěžovatelka dopustila vytykaného jednání zaviněně: od 1. do 13. 7. 2017 totiž nebylo zavinění znakem skutkové podstaty přestupku, a měla tak být užita tato úprava, pro stěžovatelku příznivější.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] *K otázce náležitosti výroku:* NSS na rozdíl od stěžovatelky považuje za příléhavý odkaz krajského soudu na usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, čj. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Je pravda, že rozšířený senát řešil případ, v němž odkazující norma (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) byla citována správně, ale chyběl údaj o odkazované normě obsahující vlastní pravidlo chování [§ 27 odst. 1 písm. c) – zákaz zastavení nebo stání na přechodu pro chodce] – kdežto v nynější věci byla naopak nedokonale citována odkazující norma („§ 10“ namísto „§ 10 odst. 3“), zatímco údaj o odkazované normě (§ 53 odst. 2 – jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí užívat chodníku) nechyběl.

[6] Tím spíše se ale v nynější věci užijí závěry rozšířeného senátu, které mají obecnější platnost. Rozšířený senát zdůraznil, že chybějící údaj je leckdy možné odstranit výkladem rozhodnutí a zrušit rozhodnutí je namíste jen tehdy, pokud údaj o odkazované normě chybí i v odůvodnění rozhodnutí. V nynější věci ale tomu tak není – § 10 odst. 3 je v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně zmíněn – a především nyní posuzované pochybení, které je ve vztahu k věci rozšířeného senátu právě opačné (norma odkazující neúplná, norma odkazovaná v pořádku), hovoří ve prospěch přijetí závěrů rozšířeného senátu. Teprve přesné označení *odkazované* normy dává adresátu informaci o tom, jakou konkrétní právní povinnost porušil. Tato informace nebyla stěžovatelce upřena. Pochybení spočívající v tom, že správní orgán již ve výroku neuvedl i „odst. 3“ paragrafu 10, pouze slovně parafrázoval jeho obsah, je formální chybou, která nemůže vést ke zrušení rozhodnutí.

[7] Ani v citaci rozsudku Krajského soudu v Brně ve věci 41 A 58/2014 nespátřuje NSS žádný problém. Krajský soud v nynější věci se od tohoto rozsudku odlišil: s jeho závěry souhlasil, ale dal najevo, že pochybení při formulaci výroku je v jeho věci jiné, méně závažné.

[8] Vypořádávat stěžovatelčiny úvahy nad rozdílem mezi normativním obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (odkazující norma stanoví hmotněprávní povinnost) a jeho § 125f odst. 1 (skutková podstata přestupku spočívajícího v porušení § 10 odst. 3) pokládá NSS za zbytečné. Sám § 125f odst. 1 byl ve výroku citován bezvadně a pochybení spočívající v chybějícím údaji o „odst. 3“ paragrafu 10 je nepodstatné právě proto, že jeho slovní obsah je ve výroku zachycen. To, zda správní orgán zamýšlel citovat § 10 odst. 3, nebo § 125f odst. 1, není podstatné, protože text obou ustanovení je stejný (pochopitelně až na záporku ve druhém z těchto ustanovení).

[9] *K popisu protiprávního jednání:* v souladu s krajským soudem považuje NSS chybějící slova o „neoprávněném užití chodníku“ ve výroku za nedostatek, který ale nemůže vést ke zrušení rozhodnutí. To, že řidič stěžovatelčina automobilu „zastavil na chodníku“, by jistě bylo vhodnějším a přímočařejším popisem skutku, než že „(neoprávněně) zastavil na ulici X, a porušil tak § 53 odst. 2“ (tato druhá věta je totiž již právní kvalifikací). Rušit rozhodnutí kvůli takto neobratně formulovanému výroku by ale vskutku bylo jen formalismem – už proto, že o neoprávněném užití chodníku je řeč hned ve druhém výroku odůvodnění a z rozhodnutí jako celku je dobře patrné, čím stěžovatelka pochybila. Místo a čas skutku ve spojení se strohým popisem a odkazem na § 53 odst. 2 charakterizují skutek v této věci dostatečně. Ani sama stěžovatelka netvrdí, že by snad zastavením automobilu spáchala ve stejném místě a ve stejné minutě i jiný přestupek, a nebylo jí proto jasné, za co konkrétně je nyní trestána.

pokračování

[10] *K otázce správního deliktu/přestupku provozovatele vozidla:* není pravda, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla již v době rozhodování žalovaného (v červenci 2017) neexistovala. S účinností zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dosavadní skutkové podstaty nezankly, pouze se na ně začalo hledět jako na skutkové podstaty přestupků (viz přechodné ustanovení § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalovaný se (navzdory stěžovatelčinu kasačnímu tvrzení) ve svém rozhodnutí zabýval i otázkou případné větší výhodnosti nové právní úpravy pro stěžovatelku: srovnal druh a výměru trestu a správně dospěl k závěru, že se užije úprava dosavadní. Úkolem správního orgánu, který při ukládání trestu za „starší“ čin v době účinnosti nové právní úpravy musí hledět k příkazu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, naopak není komplexně srovnávat starou a novou právní úpravu ve všech jejích aspektech. Kritérii podstatnými z hlediska čl. 40 odst. 6 Listiny nejsou ani aspekty, které uvádí stěžovatelka: ústní jednání (nemá vliv na druh a výměru trestu), prekluzivní lhůty (Listina se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat, nikoli tím, jak dlouho je lze stíhat), možnost upustit od potrestání (existuje v obou úpravách), možnost mimořádně snížit výměru pokuty (výjimečný institut; z ničeho neplyne, že by se ve stěžovatelčině věci byt' i jen potenciálně mohl užít).

[11] *K otázce zavinění:* podstata námitky je založena na tom, že v období od 1. do 13. 7. 2017 byl podle stěžovatelky obligatorním znakem přestupku fyzické osoby nepodnikající též zavinění. To stěžovatelka dovozuje z toho, že nový odst. 3 paragrafu 125f zákona o silničním provozu (*K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 – tj. přestupek provozovatele vozidla, který nezajistí, aby řidič dodržoval své povinnosti řidiče – se nevyžaduje zavinění*) byl vložen až zákonem č. 183/2017 Sb. („změnový“ zákon k zákonu o odpovědnosti za přestupky). Ten nabyl účinnosti již čtvrtým dnem od vyhlášení ve Sbírce (ke dni 1. 7. 2017) a stěžovatelka to zpochybňuje, protože tu podle ní nebyl dán naléhavý právní zájem (§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv) na zkrácení obvyklé patnáctidenní legisvakantní lhůty.

[12] Podle NSS krajský soud nepochybil tím, že nezkoumal existenci naléhavého právního zájmu. Podstatné je, že zákon č. 183/2017 Sb. byl reálně účinný již od 1. 7. 2017; ještě podstatnější je, že stěžovatelčiny úvahy se týkají fyzické osoby nepodnikající. Ona sama je přitom osobou právnickou, takže její úvahy ani nesouvisejí s projednávanou věcí. S argumentací krajského soudu se NSS jinak ztotožňuje.

[13] Stěžovatelčiny námitky nebyly důvodné, NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[14] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu